

лахме атаката, която единствена, чрезъ тѣпата и хладна борба на прикладитѣ, можеше да размрази вкоченясалитѣ ни органи. И ето, имали сме дни. Богъ е билъ още съ насъ, защото тъкмо студътъ и дрѣмката почнаха да ни надвиватъ, разнесе се тиха команда:

— Бждете готови, противникътъ атакува...

Цѣла нощъ очакване... Слава Богу...

— Хайде напредъ юнаци, нашъ редъ е сега — каза ротниятъ и като хала се понесохме въ дрезгавината на утрото.

Преди да изгрѣе слънцето, втори и трети пѣтъ атакува врагътъ, но стремежътъ му да завладѣе позицията ни остана напробенъ. Яростта на треперещитѣ ни мокри гърди даде незапомненъ за противника отпоръ и той се отказа повече отъ борбата си.

Слънцето почна да се показва. Колко грижливо, колко мило и усърдно се зае то да ни сгрѣе и съживи. Увѣрихъ се, че за великото и всеотдайно добро, въ природата на човѣка сжествува и инстинктъ за благодарностъ, защото всички неволно протегнахме рѣце къмъ висинето, къмъ златистата корона на Фебъ, за да го пригрѣнемъ и разцѣлуваме...

Положението си остана твърдо, но налагаше се нова задача: на всѣка цена трѣбваше да се изпревари противника, като не му се позволи да заеме височинитѣ при Велесъ,